

Кристина Павлова

МНОГОТО
СТАИ
НА
СЪРЦЕТО

 ciela

*На всички вас,
които пълните стаите на сърцето ми
със светлина – благодаря!*

Автора

„... Баба ми, индианка от племето кикапу, имаше една много интересна теория:

Всеки от нас се ражда с фосфор в сърцевината си. За да се разгори, е нужен кислород и пламък. Кислородът може да дойде от дъха на любим човек, а пламъкът – от музика, аромат, милувка, дума, спомен или звук, които произвеждат експлозията и запалват огъня. В миг се усещаме залети от невероятна топлина, потънали в чувството и озарени от светлина. Светлината се отразява в очите ни, а топлината е храна и енергия за духа ни.

Всеки от нас трябва да открие кои са собствените му възпламенители, за да не скита духът ни самотен и без посока, сред най-тъмните сенки, оставил тялото в студ и инерция... бродещ в търсене на светлината. Ако дълго не се пали, фосфорът се навлажнява и никога не успяваш да го запалиш... Също така трябва да се внимава да не се запали целият фосфор отведнъж.

Защото тогава от много силната емоция се ражда огън със сияние, осветяващо пътя ни отвъд земното, пред очите ни се появява един тунел от светлина, показващ пътя, по който сме дошли на този свят и сме забравили при раждането си и който ни тегли да преоткрием божественния си произход и да се приберем в отвъдното, да слеем светлината в себе си с божествената светлина, от която сме сътворени...“*

Лаура Ескивел

„Като гореща вода за шоколад“

---

*Цял живот се изкушавам да възпроизведа този експеримент... – Б. а.

Э.С. Бочка
2009

*Приказка
за равновесието,
по Маркес*

По-силна от смъртта е само страстта.

Тенеси Уилямс

Сърцето има повече стаи от публичен дом.

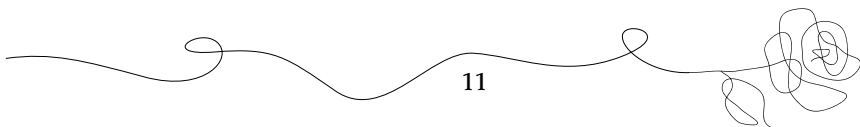
Габриел Гарсия Маркес

Денят беше упойващ като събудена любов. Мирисът на липа обгръщаше минувачите като милувка и ги караше да тананикат без причина. От земята лъхаше усещане за зной, укротен от снощния гъжд за кратко, колкото да събуди забравените аромати и цветовете на деня, затискани от жегата. Дъждът се беше излял като стаявано желание, с гръм и много вода. Земята пое в недрата си милувките на небето, ту нежни и ромолящи, ту диво страстни, освобождаващи с гръм и мълнии скритата енергия на привличането.

„На тази земя трябва да се живее, затова земята и небето обуздават взаимното си привличане, за да дадат шанс за живот на по-обикновените неща, иначе тая стихия би се оказала пагубна.“

Жената се спускаше по стръмното на улицата, облечена в изискан тоалет, с огърлица от перли. В този утринен час, когато всички отгърхваха от горещините, появата на дама във вечерен тоалет привличаше погледите и будеше недоумение.

Потокът минувачи се сливаше в един щастлив мъгляв фон на смътни усещания и предчувствия – жената не отбелязваше хората, а само движението, ароматите, възбудената глъчка и нарастващия шум на предстоящия работен ден.

„Защо ли нощите не траят вечно? За да дойде денят, ако не са били щастливи...“

А ако са били...

Още чуваше песента от радиото в колата, на път за срещата: „Не ни достигат няколко часа от нощта, за да се налюбим... И кръв във вените, за да поеме горещината на чувствата ни...“ Кой ли щастливец беше излял чувствата си в песен, за да не се удави в тях...

От силните чувства не стават добри стихотворения. Страстта не се побира в стъпка или в рамка, а прелива като вода от устата на жаген. Поглъщаш я, но никога не е достатъчна.

Мъката обаче винаги е в повече. Добре че има ден, за да очакваш съмването, ако се задушаваш от самота в някоя безлунна нощ. Или от ударите на сърцето си, ако са те залели с обида и горчивина.

Вечното равновесие, спасяващо света.

Черно и бяло, горещина и гъжд, ден и нощ, светлина и мрак, мъж и жена, любов и разум.

„Като в музиката – тишина и звуци, за да оформиш фразите“ – казваше учителката по пиано в онези свежи утрини на нейното детство, когато единственото противоречие в светлината на душата ѝ беше между желанието да просвири Шопен и из-

кусителната глъчка на децата от махалата, които удряха топката под техния прозорец. Те отвличаха вниманието ѝ от урока с предчувствия, обещаващи дворове с момини сълзи за крадене, назрели джанки и пренебрежение с колелото.

Госпожа Хлебарова обаче я поглеждаше внимателно и докосвайки я леко с деликатните си, неповторими, едновременно изящни и силни ръце на пианист, я връщаше при Шопен с думите:

– Моето дете, всички търсим съвършенството. Някои го намират по-лесно, други – никога. То е в равновесието. То ни носи мир със себе си, с чувствата и разума. Трябва да оформиш изящно паузите, за да може на фона на тишината да се появи музикалната фраза в целия ѝ блясък и великолепиe. Добрите музиканти владеят както виртуозността на изпълнение на мелодиите, така и паузите. Така е и в живота... – казваше тя и потъваше в нещо свое, дълбоко, което променяше за миг изражението на очите ѝ. Те ставаха странно меки, а тя изглеждаше по-млада и по-уязвима, не като учителка – като жена.

Дария си спомни този епизод може би защото от отворените прозорци на кооперациите се носеха звуците на пиано. Някой отново се учеше да свири и всичко се повтаряше...

„Дано този някой има повече късмет с равновесието...“ – мина ѝ през ума.

„Много рядко в живота ти се дават нещата с мяра – песента от колата. – Мярата е точна, когато приляга на сърцето ти...“

Латиноамериканска му работа... чувства, бури, гъжд и страсти, всичко по много и до смърт. Как ли се справяха с тангото? Там трябва да вкараш толкова страст в премерена стъпка. Може би някой беше измислил тангото като танц за възпитание на чувствата.

Тя все още предпочиташе непремерената, страстна салса, сигурно и затова нейният Шопен излизаше по латиноамерикански – порой от звуци и искрящо опиянение от живота, без особена мисъл за форми и правила.

Ако навреме научавахме уроците на живота си, сигурно щяхме да сме съвършени и безкрайно скучни.

Днешният ден нямаше нищо общо с равновесието.

В този миг го видя. Той стоеше там и я чакаше. Красив и както винаги излъчващ благородство, сигурност и сила. Човек, след когото можеш да тръгнеш със затворени очи, без да питаш накъде.

Беше облечен в бяло. Здрависаха се. Интересна двойка, той – много висок и строен, тя – дребничка и закръглена.

Той – с прошарена коса и светли дрехи, тя – във вечерен тоалет.

Той – спокоен и уверен, тя – напрегната до крайност.

Официално ръкостискане, плаха размяна на погледи. Оживени минувачи, шум, глъчка.

– Много сте хубава, госпожо. – Лека, закачлива усмивка.

– И вие, както винаги. – Боеше се, че нежността, която този мъж буди в нея, ще я издаде, отразена в очите ѝ.

– Къде е срещата?

– Тук отсреща, в едни апартаменти под наем на фирмата. Снощи бяхме тук, разговорът обещава да е много тежък и конфиденциален, затова избрахме по-дискретно място по настояване на другата страна. Май се боят и от сянката си... Благодаря ти, че дойде, така се чувствам по-спокойна.

– Умът ти е за трима мъже, но ме беше страх, че не си достатъчно нападателна, затова дойдох, да ти помогна да се продадеш скъпо.

Предстоеше делови разговор, в който той щеше да преговаря вместо и заедно с нея, като съветник, адвокат и приятел.

В този мъжки свят той вярваше, че някои неща просто са за мъжете, и развеселен от неуморните ѝ опити да се прави на силен мъж и да пробива, беше приел да я придружи.

Според него за жените беше достатъчно да са хубави, ако бяха умни – приятно допълнение. Жените бяха чудесните украшения до камината на силните мъже, където те си почиваха от битките през деня, опиянени и доволни от собствения си ум и могъщество. Другото беше вмешателство в подредбите на Природата майка и не водеше до добро. Така светът се пълнеше със самотни, доказали себе си жени-мъже. Те също имаха нужда от покровител, но не го признаваха, а воюваха за места в мъжкия свят, което им носеше само самота и горчиви победи.

Тя харесваше у него тази сила, защото той беше от изчезващото поколение на истинските мъже, които се гордееха с привилегията да покровителстват, без да натякват силата си, а приемаха като собствено достойнство и реализация факта, че се грижат за другите и носят целия свят на плещите си. Той можеше да поеме още и още, защото умът и благородството му бяха вродени и притежаваше самочувствието на човек, завоювал много битки, чиято смелост не е от безразсъдство, а от натрупан опит. Дори сега беше дошъл на този разговор, без да обмислят предварително детайлите, сигурен, че ще се справи със ситуацията.

Денят му беше пълен със срещи, в които той променяше съдби, даряваше надежда, разрешаваше дилеми с лекотата и вещината на мъж, съчетал ум, сила, власт и пари.

Понякога Дария се чудеше винаги ли е бил такъв.

Откакто го познаваше, той беше все в оная прекрасна възраст след петдесетте, в която среброто в косите носи допълнителен чар на красивите мъже. „Когато тъкмо са възмъжали“, мислеше си тя през смях. Той, обратно, мислеше, че вече остарява, защото започваше да отмерва годините с починалите си приятели. Тя не знаеше, а и не искаше да знае какъв е бил като млад. Обичаше го такъв, какъвто го познаваше сега.

Да, обичаше го. Сега бяха останали само приятели, в името на равновесието и против изпепеляващите страсти, които рушат света около тях.

Връзката им беше започнала преди шест години като епизод от романите на Маркес.

Когато си помислеше за това, още я пронизваше осезаемото усещане за първото му проникване, което изпълваше докрай недрата ѝ и взривяваше сетивата. Едно тържество на тялото и духа, светлина, топлина и... оперна музика.

Минаваха покрай операта.

Наложил си да не мисли за това, но усещането я заливаше всеки път, щом го погледне в очите, и това беше едно от нещата, в които, признаваше си, ѝ личеше, че е слаба жена, която не може да се пребори с чувствата си. Е, сега беше ден за разумни дела и те отиваха да преборят света заедно, както много